

Article citation info:

Uchroński, J. Protection of property during the stay at the airport in case of man criminal behavior. *Scientific Journal of Silesian University of Technology. Series Transport*. 2016, **90**, 165-171. ISSN: 0209-3324. DOI: 10.20858/sjsutst.2016.90.14.

Jerzy UCHROŃSKI¹

PROTECTION OF PROPERTY DURING THE STAY AT THE AIRPORT IN CASE OF MAN CRIMINAL BEHAVIOR

Summary. The object of this article is to present the issues related to the carrying out of pickpocketing on public object, which is the airport. We presented methods and ways of criminal activities of persons engaged in theft of another's property as well as the actions and behavior of using the facility, which should be taken to avoid becoming a victim of this practice. The proceedings are also persons submitting the notification of the offense and the proceedings in the case to find their lost things carelessly reported to law enforcement authorities.

Keywords: property, thief, airport, the victim

OCHRONA WŁASNEGO MIENIA PODCZAS POBYTU NA LOTNISKU W SYTUACJACH PRZESTĘPCZEGO ZACHOWANIA CZŁOWIEKA

Streszczenie. Przedmiotem niniejszego artykułu jest przybliżenie tematyki związanej z dokonywaniem kradzieży kieszonkowych w obiekcie użyteczności publicznej, jakim jest lotnisko. Zaprezentowane zostały metody i sposoby przestępnego działania osób trudniących się kradzieżą cudzego mienia, a także działania i zachowania korzystających z obiektu, jakie powinny być podejmowane, aby uniknąć stania się ofiarą tego procederu. Przedstawione też

¹ Faculty of Organisation and Management, District Police, Miocęńska 2/44, 97-400 Bełchatów, Poland.
E-mail: jurek143@op.pl.

zostało postępowanie osób składających zawiadomienie o przestępstwie, a także postępowanie w sytuacji odnalezienia przez nich utraconych rzeczy.

Słowa kluczowe: mienie, złodziej, lotnisko, pokrzywdzony

1. WSTĘP

Własność to jedno z fundamentalnych praw człowieka, gwarantowane konstytucyjnie oraz chronione innymi przepisami o randze ustawowej. Pojęcie własności w polskim porządku prawnym jest różnie definiowane, jednakże zawsze ściśle przypisane do konkretnej jednostki.

Ustawa zasadnicza stanowi, że „każdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia. Własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej.

Własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności². „W granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób, korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, w szczególności może pobierać pożytki i inne dochody z rzeczy. W tych samych granicach może rozporządzać rzeczą³. Prawo do własności jest również chronione i sankcjonowane w ustawie Kodeks karny: „§ 1 [...] kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. § 2. [...] tej samej karze podlega, kto bez zgody osoby uprawnionej uzyskuje cudzy program komputerowy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. § 3. [...] w wypadku mniejszej wagi, sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. § 4. [...] jeżeli kradzież popełniono na szkodę osoby najbliższej, ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego. § 5. [...] przepisy § 1., 3. i 4. stosuje się odpowiednio do kradzieży energii lub karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego⁴.

2. OCHRONA WŁASNEGO MIENIA

Obecność ludzi w dużych obiektach użyteczności publicznej, takich jak na przykład lotniska poddana jest szczególnej obserwacji grup przestępczych trudniących się drobną kradzieżą – tzw. kieszonkowców. Przedmiotem zainteresowania złodziei są najczęściej pieniądze (polskie i zagraniczne), ale nie gardzą również wyrobami ze złota. Ogromna liczba osób różnych narodowości przemieszczających się można powiedzieć w tym samym czasie w różne części świata daje szerokie spektrum działania kieszonkowcom. Dla pasażera, nawet jeśli nazwiemy go doświadczonego z uwagi na częste korzystanie z komunikacji drogą lotniczą, wyprawa w podróż statkiem powietrznym stanowi nie lada przeżycie emocjonalne, które co często można zaobserwować, niekorzystnie wpływa na proces racjonalnego postrzegania i kojarzenia faktów. Z reguły dopiero na lotnisku pasażer dowiadyuje się o pewnych ograniczeniach ze strony przewoźnika (np. maksymalny ciężar bagażu) czy też ograniczeniach, wynikających z realizowanej kontroli bezpieczeństwa, co z kolei powoduje u niego dodatkowy stres. To wszystko powoduje, że pasażer zaczyna widzieć tylko jeden cel: „jak najszybciej dostać się na pokład samolotu”, zapominając po drodze o miejscu przechowywania swoich kosztowności, będących zabezpieczeniem planowanej podróży. Takie zachowanie podróżnych stanowi idealne pole do działania tzw. kieszonkowców.

² Dz.U.1997.78.483 - Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., art. 64.

³ Dz. U. 1963 Nr 16, poz. 93 – Ustawa Kodeks cywilny z dnia 23 kwietnia 1964 r., art. 140kc.

⁴ Dz.U. 1997 Nr 88, poz. 553 – Ustawa Kodeks karny z dnia 06 czerwca 1997 r., art. 278 kk.

Popularna encyklopedia internetowa „Wikipedia” definiuje „kieszonkowca” jako „złodzieja dokonującego drobnych kradzieży polegających na okradaniu osób z dóbr, takich jak portfele, saszetki itp. noszonych przy sobie”⁵. Kieszonkowcy działają przeważnie w grupach kilkusobowych, mogą wśród nich być dzieci lub kobiety, często elegancko ubrani. Szczególnie łatwo ofiarami złodziei kieszonkowych są mężczyźni trzymający portfele w tylnej kieszeni spodni oraz kobiety z torebkami przewieszonymi przez ramię. Sposób działania złodziei kieszonkowych jest różny. Najczęściej grupowo, często w duecie, kradzieży dokonuje jeden, pozostali odwracają uwagę, ubezpieczają, przechwytyją łup. Kieszonkowcem może być każdy: młody, przystojny mężczyzna, nobliwy emeryt, bezradna staruszka, niewinnie wyglądające dziecko itp. Specjaliści tej branży starają się niczym nie wyróżniać. Nie mają krepującego ruchu bagażu, ale najczęściej typową torbę, reklamówkę lub przewieszony przez rękę płaszcz lub kurtkę, wykorzystują ścisk na przejściach, korytarzach i kolejkach oraz tzw. gorączkę podróżną, zajmowanie miejsc, rozmieszczanie bagażu itp. Aranżują wtedy nieuważne potrącenie lub otarcie się w wyniku potknięcia. Za upatrzoną ofiarą chodzić potrafią nawet kilka godzin, wybierając dogodną dla siebie sposobność, skradzione portfele, saszetki są, po natychmiastowym przekazaniu ich obstawie, opróżniane z zawartości i wyrzucane. Skradzione dokumenty i klucze mogą być wykorzystane do okradzenia domu ofiary.

Najczęściej złodzieje kieszonkowi działają przez: sztuczny tłok - usypiają czujność ofiary popychając ją i aranżując ścisk wokół niej. Kolejnym sposobem jest metoda „na kosę” – kradzież dokonywana jest przez przecięcie kieszeni, torebki czy siatki.

Innym sposobem dokonywania takich kradzieży jest metoda „zza parawanu” – sprawca dla ukrycia swego działania posługuje się płaszczem przewieszonym przez rękę. Ciekawą metodą działania kieszonkowców jest wydawanie przez nich okrzyku „uwaga, złodziej”, taki okrzyk powoduje, iż każdy odruchowo sięga do portfela, wskazując miejsce, gdzie go ukrył, obserwującym go złodziejom.

Ze względu na różne sposoby przechowywania przez podróżnych posiadanego przy sobie mienia, należy zwrócić uwagę, że jego ochrona będzie inaczej wyglądała w przypadku mężczyzn i kobiet. Nie należy skupiać swojej uwagi na tym, aby schwytać kieszonkowca, znacznie skuteczniejszym sposobem będzie udaremnić mu kradzież. Kobiety w szczególności powinny przechowywać niewielkie kwoty pieniędzy w kilku miejscach a rzeczy wartościowe i portfel nie nosić w reklamówkach (łatwo je przeciąć). W torebce pieniądze, dokumenty i klucze powinny chować w przegródce z dodatkowym zapięciem (plastikowy zamek błyskawiczny), w miejscach o dużym natężeniu ruchu powinny trzymać torebkę szczególnie mocno, aby nie zwisała swobodnie i znajdowała się z przodu. Ważne jest, aby w trakcie zakupów starały się nie prezentować zawartości portfela. Mężczyźni natomiast nie powinni nosić portfela ani w tylnej kieszeni spodni, ani w bocznych kieszeniach marynarki lub płaszcza, powinni mieć dodatkową, umieszczoną w nietypowym miejscu kieszeń przeznaczoną na pieniądze. Wielką nieostrożnością jest noszenie portfela tak grubego, że widać go niezależnie od tego, w której jest kieszeni. Powinni również zmienić miejsce przechowywania portfela z lewej wewnętrznej kieszeni marynarki na prawą. Należy również zwrócić uwagę, że w publicznych miejscach konieczne jest zapięcie marynarki i płaszcza, szczególnie gdy obie ręce są zajęte, np. bagażem.

Przedstawione metody dokonywania kradzieży kieszonkowych przez sprawców oraz sposoby jak się bronić przed niepożądanym zachowaniem takich osób na obiektach użyteczności publicznej i nie stać się ofiarą ich przestępnego działania nie są jednak gwarantem stuprocentowej ochrony własnego mienia.

⁵ <https://pl.wikipedia.org/wiki/kradzież>.

Nawet jeśli będziemy się starać w sposób szczególny wykazywać czujność w miejscach zatłoczonych, to może zadziałać, tzw. czynnik ludzki, związany na przykład ze złym samopoczuciem w danym dniu, zdenerwowaniem czy koniecznością wykonania telefonu bądź jego odebrania.

W takich sytuacjach nasza czujność jest uśpiona i staje się doskonałym momentem do działania złodziei kieszonkowych, którzy tylko czekają na swoje ofiary.

Zadajemy sobie wówczas pytanie jak postąpić, co zrobić, kogo poinformować, gdy utracimy portfel z pieniędzmi, dokumentami czy też innymi kosztownościami, w wyniku działania „dolinarzy” – jak się określa złodziei kieszonkowych. Nasza obecność na lotnisku związana jest z reguły z koniecznością przemieszczenia się w inne odległe miejsce na Ziemi. Lotnisko, jako miejsce użyteczności publicznej to także obecność społeczności międzynarodowej, odwiedzającej nasz kraj w celach turystycznych czy biznesowych, niekoniecznie posługujących się językiem polskim. Ofiara kradzieży często jest zmuszona albo przełożyć swój lot (ze względu na przykład utratę dokumentów), albo już po przylocie w trakcie oczekiwania lub przemieszczania się po obiekcie ujawnia kradzież swojego mienia. Zarówno w pierwszym jak i w drugim przypadku, o zaistniałym zdarzeniu koniecznym jest poinformowanie organów ścigania. Może odbyć się to odbyć telefonicznie dzwoniąc pod numer 997 lub 112, który jest jednolitym numerem alarmowym obowiązującym na terenie całej Unii Europejskiej. Jeżeli zawiadamiający nie włada językiem polskim, protokół zostanie sporządzony z udziałem tłumacza. Jeżeli zaś zawiadamiającym jest osoba głucha lub niema, wszelkie czynności zostaną przeprowadzone z udziałem biegłego sądowego o odpowiedniej specjalności (dotyczy to sytuacji, gdy zawiadomienie jest składane w formie ustnej).

Istnieją także inne sposoby poinformowania Policji o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa, lecz nie wszystkie formy są jednakowo skuteczne i wiążące dla organów ścigania. W Polsce funkcjonuje wiele anonimowych infolinii, ukierunkowanych na zwalczanie różnych kategorii przestępczości. Można z nich korzystać, jeśli takie rozwiązanie uznajemy za stosowne, np. jeżeli dysponujemy konkretną informacją o przestępstwie lub wiedzą mogącą przyczynić się do jego wykrycia, a jednocześnie chcemy pozostać anonimowym. W przypadku jednak, gdy sami padliśmy ofiarą, na przykład kradzieży kieszonkowej zdecydowanie powinniśmy zrezygnować z tej formy powiadomienia Policji. Nasze zgłoszenie telefoniczne lub anonimowa informacja o zdarzeniu zainicjują wprowadzenie czynności organów ścigania, informacja będzie weryfikowana, a w jej toku będzie ustalane czy zdarzenie ma znamiona przestępstwa (lub wykroczenia) i w zależności od wyniku tych ustaleń będą podejmowane dalsze działania, ale może to opóźnić reakcję w ustalaniu sprawcy, gdyż dużo czasu pochłonie kompletowanie danych, które można byłoby szybko uzyskać bezpośrednio od osoby zawiadamiającej. Zawiadomienie o przestępstwie powinno zawierać jak najwięcej konkretnych informacji, można je wysłać pocztą, mailem, faksem czy też przynieść osobiście do jednostki Policji. W przypadku osobistego stawiennictwa do jednostki Policji zawiadomienie o przestępstwie zostanie również przyjęte przez funkcjonariusza w formie protokołu. W przypadku gdy zawiadomienie o przestępstwie zostanie wniesione samodzielnie, należy pamiętać, że powinno ono spełniać wymogi pisma procesowego, wynikające z art. 119 K.p.k. To znaczy, że powinno zawierać w szczególności: oznaczenie organu, do którego jest skierowane (oznaczenie jednostki Policji lub prokuratury wraz z adresem), dane personalne oraz adres wnoszącego pismo, opis sprawy, której dotyczy zawiadomienie (w miarę potrzeby z uzasadnieniem), datę i podpis składającego zawiadomienie. Warto również uzyskać potwierdzenie wysłania swojego zawiadomienia lub pokwitowanie w przypadku dostarczenia go osobiście. Pokwitowanie z reguły będzie wiązało się z potwierdzeniem na kopii lub kserokopii takiego zawiadomienia (z naniesioną datą i podpisem osoby przyjmującej).

Ważną informacją dla zawiadamiającego – pokrzywdzonego jest to, iż sprawę, którą taka osoba zgłosiła będzie prowadziła ta jednostka Policji na terenie działania, której popełniono przestępstwo. Jeżeli jest więc to możliwe, najlepiej, aby to tam złożyć takie zawiadomienie. Często zdarza się, iż pokrzywdzony o tym, że został okradziony dowiaduje się w innym miejscu, niż faktycznie miało to miejsce, wówczas należy złożyć zawiadomienie jak najszybciej w najbliższej jednostce Policji. Zawiadomienie o przestępstwie złożone w jednostce Policji niebędącej właściwą do prowadzenia sprawy pokrzywdzonego, będzie niezwłocznie przekazane jednostce odpowiedniej ze względu na miejsce zaistnienia zdarzenia i tam będą wykonywane dalsze czynności w sprawie.

Należy pamiętać, iż złożenie zawiadomienia o przestępstwie (na potrzeby niniejszego artykułu kradzieży mienia) rodzi także pewne obowiązki prawne.

Art. 177. § 1. Każda osoba wezwana w charakterze świadka ma obowiązek stawić się i złożyć zeznania. § 1a. Przesłuchanie świadka może nastąpić przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiającym przeprowadzenie tej czynności na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku. W postępowaniu przed sądem w czynności w miejscu przebywania świadka bierze udział referendarz sądowy, asystent sędziego lub urzędnik zatrudniony w sądzie, w którego okręgu świadek przebywa. § 2. Świadka, który nie może się stawić na wezwanie z powodu choroby, kalectwa lub innej nie dającej się pokonać przeszkody, można przesłuchać w miejscu jego pobytu⁶.

Art. 285. § 1. Na świadka, biegłego, tłumacza lub specjalistę, który bez należytego usprawiedliwienia nie stawił się na wezwanie organu prowadzącego postępowanie albo bez zezwolenia tego organu wydalil się z miejsca czynności przed jej zakończeniem, można nałożyć karę pieniężną w wysokości do 10.000 złotych. § 1a. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do obrońcy lub pełnomocnika, w wypadkach szczególnych ze względu na ich wpływ na przebieg czynności; w postępowaniu przygotowawczym karę pieniężną, na wniosek prokuratora, nakłada sąd rejonowy, w którego okręgu prowadzi się postępowanie. § 2. W wypadkach określonych w § 1 można ponadto zarządzić zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie świadka. Zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie biegłego, tłumacza i specjalisty stosuje się tylko wyjątkowo⁷.

Art. 192. § 1. Jeżeli karalność czynu zależy od stanu zdrowia pokrzywdzonego, nie może on sprzeciwić się oględzinom i badaniom nie połączonym z zabiegiem chirurgicznym lub obserwacją w zakładzie leczniczym. § 2. Jeżeli istnieje wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, sąd lub prokurator może zarządzić przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa, a świadek nie może się temu sprzeciwić⁸.

Art. 138. Strona, a także osoba niebędąca stroną, której prawa zostały naruszone, przebywająca za granicą, ma obowiązek wskazać adresata dla doręczeń w kraju; w razie nieuczynienia tego pismo wysłane na ostatnio znany adres w kraju albo, jeżeli adresu tego nie ma, załączone do akt sprawy uważa się za doręczone⁹.

Art. 139. § 1. Jeżeli strona, nie podając nowego adresu, zmienia miejsce zamieszkania lub nie przebywa pod wskazanym przez siebie adresem, w tym także z powodu pozbawienia wolności w innej sprawie, pismo wysłane pod tym adresem uważa się za doręczone¹⁰.

Zgodnie z obowiązującym polskim prawem osobą uprawnioną do złożenia zawiadomienia o przestępstwie jest każda osoba, bez względu na wiek, płeć, rasę, narodowość. (w zależności od wieku różna jest tylko odpowiedzialność za nieprawidłowość zeznań). Osoba powyżej

⁶ USTAWA z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego(Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.)

⁷ USTAWA z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego(Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.)

⁸ USTAWA z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego(Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.)

⁹ USTAWA z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego(Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.)

¹⁰ USTAWA z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego(Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.)

17 lat przed złożeniem zawiadomienia o przestępstwie – w rozmowie z policjantem – będzie pouczona o treści dwóch ważnych przepisów kodeksu karnego. Jest to art. 238 k.k., przewidujący odpowiedzialność karną za zawiadomienie organów ścigania o niepopelnionym przestępstwie oraz art. 234 k.k., który określa odpowiedzialność karną za fałszywe oskarżenie innej osoby o popełnienie przestępstwa. W przypadku złożenia zawiadomienia o przestępstwie w formie protokołu i jednocześnie złożenia zeznań w charakterze świadka, taka osoba dowie się również o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań lub zatajenie prawdy (art. 233 § 1 k.k.).

Może się zdarzyć, że pouczenie o treści tych artykułów wiąże się z obawą, gdyż powstaje wątpliwość, czy przestępstwo na pewno nastąpiło lub nasuwa się przypuszczenie co do osoby sprawcy. Przykładem pierwszej sytuacji może być stwierdzenie braku portfela lub dokumentów, brak wówczas pewności, co do zagubienia czy dokonania kradzieży kieszonkowej. Przykładem drugiej sytuacji może być przebicie opon w samochodzie, po tym, gdy wcześniej widzieliśmy mężczyznę obserwującego samochód znanego nam z widzenia. Powstaje wątpliwość, czy powiedzieć o swoich podejrzeniach, by nie narazić się na odpowiedzialność karną za fałszywe oskarżenie. W obydwu przypadkach należy poinformować Policję o swoich odczuciach.

Często bywa tak, że wybierając się w podróż, w szczególności odległą związaną bądź to z zaplanowanym wypoczynkiem, bądź spotkaniem na gruncie biznesowym, jesteśmy pochłonięci wyjazdem. Towarzyszy nam wówczas roztargnienie, potrzebne nam dokumenty, pieniądze przekładamy z miejsca na miejsce zapominając gdzie je schowaliśmy. Może to być inna kieszeń torby podróżnej, walizki. W razie konieczności sięgnięcia po wymaganą rzecz ujawniamy jej brak. Pierwsza myśl jaka nam przychodzi do głowy to, że zostaliśmy okradzeni i powiadamy odpowiednie służby, po czym po kilku godzinach, czy następnego dnia odnajdujemy wszystkie zagubione rzeczy.

Należy wtedy niezwłocznie powiadomić o tym fakcie jednostkę Policji, prowadzącą z naszego zawiadomienia sprawę. Można to zrobić także w najbliższej jednostce Policji przekazując funkcjonariuszowi wszystkie szczegóły zawiadomienia. Takie działanie spowoduje wyrejestrowanie naszych dokumentów z policyjnych baz danych, gdzie figurują jako „utracone” i „poszukiwane” (dane takie wprowadzane są bezpośrednio po złożeniu przez nas zawiadomienia). W przeciwnym wypadku, używając w różnych urzędowych sytuacjach własnych dokumentów opatrzonej klauzulą „poszukiwane”, napotkamy istotne trudności.

W związku z ewentualnym odnalezieniem dokumentów (czy też inną ważną zmianą w porównaniu ze stanem faktycznym opisanym w protokole przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie), koniecznym będzie złożenie krótkiego zeznania. Nie wystarczy, że fakt ten zgłosimy bezpośrednio ustnie czy też poinformujemy o nim telefonicznie – Policja nie może skutecznie reagować na takie zgłoszenia, ponieważ w naszym imieniu mógłby przecież zadzwonić złodziej.

3. WNIOSKI

Jak wynika z dostępnych statystyk „średnio co trzeci sprawca kradzieży jest ustalany. Ale w przypadku kieszonkowców najwyżej kilka procent spraw kończy się sukcesem. Według danych Komendy Głównej Policji w 2012 r. dokonano w całym kraju 4085 kradzieży kieszonkowych, które były przestępstwem - ofiary straciły rzeczy warte, co najmniej 250 zł. Przy czym, takich w przedziale 250-1000 zł, było 2729, a tylko w 55 przypadkach (ok. 2%) ujęto i oskarżono sprawców, w pozostałych sprawach ich nie wykryto.

Kieszonkowcy są nieuchwytni, bo takie kradzieże trudno udowodnić. Tutaj sprawcę trzeba złapać za rękę, na gorącym uczynku a nawet, jeśli na nagraniu monitoringu można rozpoznać

znanego policji złodzieja, to jeśli nie sięga ręką do cudzej torebki, nie ma dowodu, że to on ukradł”¹¹.

References

1. Dz.U.1997.78.483 – *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.* Art. 64. [In Polish: OJ1997.78.483 - *Polish Constitution of 2 April 1997*. Art. 64].
2. Dz. U. 1963 Nr 16 poz. 93 – *Ustawa kodeks cywilny z dnia 23 kwietnia 1964 r.* Art. 140. [In Polish: OJ 1963 No. 16, item. 93 - *Civil Code Act of 23 April 1964*. Art. 140].
3. Dz.U. 1997 Nr 88 poz. 553 – *Ustawa kodeks karny z dnia 06 czerwiec 1997 r.* Art. 278. [In Polish: OJ 1997 No. 88, item. 553 – *Act Penal Code of 6 June 1997*. Art. 278].
4. WIKIPEDIA. „Kradzież”. [In Polish: “Theft”]. Available at: <https://pl.wikipedia.org/wiki/kradziez>.
5. Dz.U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm. – *Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego.* [In Polish: OJ No. 89, item. 555, as amended – *The Act of 6 June 1997 Code of Criminal Procedure*].
6. Polskie Radio pl. „Minimalna wykrywalność kradzieży kieszonkowych”. [In Polish: “The minimum detection pickpocketing”]. Available at: <http://www.polskieradio.pl/5/3/Artykul/810248,Minimalna-wykrywalnosc-kradziezy-kieszonkowych>.

Received 19.07.2015; accepted in revised form 14.11.2015

Scientific Journal of Silesian University of Technology. Series Transport is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

¹¹ <http://www.polskieradio.pl/5/3/Artykul/810248,Minimalna-wykrywalnosc-kradziezy-kieszonkowych>